

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 7 (116)

poienita.iasi.mmb.ro

17 februarie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 17-a după Rusalii** se citește **Evangelhia de la Matei 15, 21-28 (a Cananeecei)**, iar **Apostolul din II Corinteni 6, 16-18**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Mare Mc. Teodor Tiron;**
Sf. Mariamna;
Sf. Împărați Marcian și Pulheria .

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron († 304)

Sfântul Teodor a trăit la sfârșitul sec. al III-lea și începutul secolului al IV-lea. El s-a născut în Siria și a fost ostaș în armata romană, în legiunea Tironilor, formată din ostași tineri (de aici și numele de Teodor Tiron). Sfântul comanda o cohortă de 893 de ostași, cei mai buni dintre toți ostașii legiunii și aceștia se numeau margariți (adică tari și puternici). În toamna anului 304, legiunea a fost mutată din Siria în Amasia, capitala Pontului. La ceva timp după așezarea în Amasia, legiunea a primit ordin ca toți ostașii să aducă jertfă zeiței Cibela. Totodată, era un mod prin care se verifica și credința ostașilor, împărații voind să cunoască în ce măsură pătrunsesse creștinismul în rândurile armatei. Sfântul Tiron mărturisește că este creștin în fața comandantului Vringa care îl sfătuiește, să renunțe la credința în Hristos și să jertfească idolilor. În acea noapte, Sfântul Teodor a incendiat templul zeiței Cibele, a fost descoperit și dus înaintea guvernatorului Puplie. A rămas statornic în credință și de aceea a fost ars pe rug. În secolul al XII-lea, moaștele Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron au fost mutate în Italia.

Vinul: veselie sau beție

După pasiunea mare pentru femei, bărbații iubesc să bea, să iasă la o bere, două cu băieții, să meargă din bar în bar sau la tot felul de petreceri unde e rost de o beție.

Eo patimă foarte ciudată, care spre deosebire de altele, afectează pe absolut toate categoriile de bărbați, pe cei inteligenți și pe cei simpli, pe cei bogați dar mai ales pe cei săraci, pe cei cu școală și pe cei fără, pe tineri și pe bătrâni, și pe cei cu funcții și pe cei fără funcții.

Toată societatea e atinsă de această mare ispită a diavolului. Oamenii beau de bucurie, de tristețe, beau fără motiv, beau când se întâlnesc, beau la nuntă, la botez, la ziua de naștere, la ziua numelui, la petreceri, la pădure, pe plajă, la grătar, în fața televizorului, la servicii, în concluzie peste tot.

De ce oare alcoolul e așa îndrăgit? Cum de oamenii se adună cu așa mare bucurie în jurul unui pahar cu vin?

Zice psalmistul David minunat: *"vinul veselește inima omului"*. Acest verset m-a pus pe gânduri de multe ori, și mi s-a părut tare ciudat la început. Așa e lăsat vinul de Dumnezeu pe pământ ca să veselească inima tristă și plină de griji a oamenilor și să uite de ele, să-și aducă aminte că ne ajută Domnul în toate ale noastre.

E frumos că noi oamenii am înțeles foarte bine că nu putem să ne înțelegem bine când ne întâlnim, dacă ceva nu ne bucură, dacă nu avem ceva în comun de care să ne veselim. Acel ceva e de fapt cineva, e Domnul care participă în relația dintre doi oameni ca Al Treilea care ne unește, prin care se face această comunicare. Sfinții Părinți ne zic că noi îl iubim pe cel de lângă noi prin Dumnezeu, adică duhul (sentimentul) de iubire pe care-l împărtășim celui drag e de fapt Duhul lui Dumnezeu. Așa ajungem la concluzia că Duhul Sfânt este cel care ne unește, ca

Unul care este în noi încă de la naștere.

Așa se face că oamenii necredincioși, care au permis păcatelor să-i strice, și care nu știu de Dumnezeu și nu-i cer ajutorul, se folosesc de alcool ca mijloc de unire și de bucurie. Dar de multe ori se exagerază și băutura duce la bătaii, certuri, divorțuri, ucideri, supărări și multe alte urâciuni.

Îmi pare rău câteodată când îi aud pe cei din jur, tineri, zicând "hai să ne îmbătăm" sau "am tras o beție aseară" sau de revelion când merg prin supermarket și văd coșurile pline de zece de beri, de kilograme de vin și alte tării pregătite special pentru "bucuria" anului nou.

Un pahar de vin e o binecuvântare, e o bucurie, e chiar un aliment și face bine trupului și înveselește și sufletul. Prea multe pahare de vin duc la nebunie, la înconștiență, la violență.

Băutura exagerată e una din cauzele celor mai mari rele care s-au întâmplat și se întâmplă pe pământ. Starea aceea de amețală și beatitudine spitește și la un moment dat crează dependență. Băutura dă un mare impuls spre desfrânare. Numai soțiile și femeile știu ce efecte are alcoolul în lumea asta.

Duhul lui Dumnezeu fuge de la omul amețit de aburii abundenței alcoolului și lasă sufletul în tristețe și în necaz.

Nu dați mâna cu diavolul pentru această mare pacoste! Fiți cu grijă! Bucurați-vă de veselia vinului dar fugiți de urâciunea beției.

Claudiu Balan/ortodoxiatinerilor.ro

Parteneriat social în parohia Poienița

Primăria comunei Vânători, județul Iași, a încheiat, la începutul acestei luni, un parteneriat social cu parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” - Poienița pentru sprijinirea Centrului de Consiliere și Sprijin pentru Părinți și Copii din sat Hârtoape, comuna Vânători, județul Iași (CCSPC). Noul centru, construit în anul 2012, cu finanțare prin FEADR - Măsura 322, are ca scop sprijinirea părinților/potențialilor părinți pentru a face față dificultăților psiho-sociale, care afectează relațiile familiale, pentru dezvoltarea competențelor parentale, pentru prevenirea separării copilului de familia sa și sprijină copiii, atunci când apar probleme în dezvoltarea acestora. „Până în prezent am încheiat acordul de parteneriat. După ce noul centru va fi dat în folosință vom derula activitățile propriu-zise. Beneficiarii acestui parteneriat vor fi copiii și familiile aflate în dificultate, precum și persoanele vârstnice din comuna Vânători, aflate în risc de marginalizare sau excludere socială”, a declarat pr. paroh Marius Tabarcea. Serviciile sociale vor fi oferite în funcție de realitățile locale, pentru persoanele aflate în situație de risc: femei victime ale violenței domestice, persoane dependente de alcool, familii cu venituri reduse, persoane cu tulburări psihice, persoane marginalizate social.

De ce Biserica nu acceptă căsătoria între rudele duhovnicești?

Astăzi vreau să discutăm de ce Biserica nu acceptă căsătoria între rudele duhovnicești: *fini și nași*, și de ce unele relații între fini și nași sunt incompatibile. Pentru a înțelege mai ușor o să discutăm pe câteva exemple.

Caz 1 *Gelu și Adriana s-au căsătorit și au ca nași de cununie pe Alexandru și Elena. Elena urmează să nască cât mai curând, iar copilul va fi botezat de... Gelu și Adriana.*

Nașii de cununie nu au ca menire doar ținerea lumânărilor în biserică sau oferirea darului dimineața după nuntă ci ei trebuie să vegheze la bunul mers al viitoarei familii și s-o ajute spre mântuire. Nașii de cununie ar trebuie să fie mai experimentați, să fi trecut prin viața de familie câțiva ani ca să-i poată sfătui cu înțelepciune pe fini atunci când le e mai greu. Nașii ar trebui să fie apropiați de Dumnezeu, credincioși, și prin viața lor să fie un exemplu pentru fini. Doar o familie de nași mai mari ca vârstă, mai experimentați în viața de familie, și mai apropiați de Dumnezeu, vor avea autoritatea să-i sfătuiască pe fini, și în același timp să li se urmeze și sfatul.

În cazul nostru, Alexandru și Elena, sunt mai experimentați decât Gelu și Adriana, și le vor fi ca părinți pe tot parcursul vieții. Ciudățenia apare atunci când Gelu și Adriana vor fi nașii de botez ai Mariei, fiica nașilor lor.

Nașii de botez trebuie să fie și ei botezați și să mărturisească credința ortodoxă (dreaptă) în Dumnezeu. Nașii mărturisesc în locul bebelușului că se leapădă de satana și se unesc cu Hristos. Tot ei rostesc "Crezul (mărturisirea de credință)" în locul copilului și-l poartă până-n fața altarului pentru a primi Trupul și Sângele Domnului. Pe tot parcursul vieții nașii de botez trebuie să se îngrijească de buna creștere a finuțului (finuței) lor și să-i descopere tainele mari ale relației cu Dumnezeu, sfătuiindu-l și ducându-l mereu la biserică.

Concluzionând, lucrurile ar sta cam așa în cazul nostru: Alexandru și Elena trebuie să-i sfătuiască și să-i ajute în viața pe finii lor: Gelu și Adriana, dar în același timp, Maria, fetița lor, este fina de botez al finilor lor. Paradoxul ar fi că finii, căsătoriți de câteva săptămâni ar trebuie să-i învețe chiar pe nașii lor cum să-și crească copilul, deși ei n-au copil.

Astăzi oamenii când se gândesc că trebuie să fie nași de botez sau de cununie se gândesc în primul rând la cât îi va costa, la cât vor pune pe masă și altfel de calcule lumești. Astfel multe familii refuză să cunune sau să boteze, iar din acest motiv e oarecum dificil astăzi să-ți găsești nași. Alegerea lui Alexandru și a Elenei de a le fi botezat copilul chiar de finii lor, este o alegere comodă, pentru a nu mai căuta pe altcineva.

Totuși **marea problemă a relațiilor dintre rudele duhovnicești** ar fi că nu înțeleg în mod real menirea nașilor, și că vor da seamă la judecată în fața lui Dumnezeu pentru cei pe care i-au cunoscut sau botezat. Căsătoria în Biserică este considerată de unii ca fiind doar o tradiție și nimic mai mult, fără efecte clare asupra mântuirii și asupra cursului în care familia își va urma viața. De aceea, inclusiv a fi naș a devenit o tradiție, doar un fel de a te apropia mai mult de o altă familie.

Biserica interzice căsătoriile între rudele duhovnicești pentru că astfel se desconsideră până la anulare autoritatea nașilor de cununie și a celor de botez. Uităm că autoritatea lor este oferită chiar de Dumnezeu. Preotul împreună cu nașul îi pune mirelui inelul de logodnă pe deget și cununa împărăției pe cap și tot ei participă la binecuvântările pe care Dumnezeu le revărsă asupra mirelui când stă cu capul plecat în chip smerit în fața Sfintei Evanghelii.

Mărturisirea de credință a nașului de botez este acceptată de Dumnezeu ca și cum ar fi din gura pruncului, și pentru asta Dumnezeu îl botează, îl îmbracă în haină de lumină și-l împărtășește cu Trupul și Sângele Fiului Său.

Menirea nașilor este una foarte clară și bine definită de Sfinții Părinți în Biserică Ortodoxă. De aceea desconsiderarea relației naș-fin este considerată un păcat pentru că strică rânduiala pusă de Dumnezeu între oameni.

Caz 2 *Florin și Raluca sunt finii lui Radu și ai Amaliei. Radu și Amalia îl botează pe Petru și devin nașii lui de botez. Radu și Amalia nasc și ei o fetiță, pe nume Oana. Oana și Petru sunt de vârste relativ apropiate, diferența fiind doar de 2 ani între ei. Oana și Petru se căsătoresc.*

Florin și Raluca devin cuscri cu Radu și Amalia, iar relația de nași-fini trece pe locul 2, fiind considerată mai puțin importantă. Petru, finuțului lui Radu și al Amaliei devine ginerele lor.

Eu o respect pe sora mamei mele și pe soțul ei, iubindu-i ca pe matusa și unchiul meu și mi-ar fi rușine să mă gândesc să mă apropiez de fiica lor ca de o iubită. În același fel ar trebui să-mi fie rușine să mă apropiez și de fiica nașilor care i-au cunoscut pe părinții mei. Căsătoria dintre Petru și Oana răstoarnă raporturile firești dintre părinții lor, bagatelizând autoritatea duhovnicească a nașilor.

Interdicția pusă de Biserică de a nu se căsători fini cu nași, sau copiii de fini cu copiii de nași, este până la finii de gradul 3. Această interdicție are ca scop acordarea cinstirii și respectului cuvenit nașilor și implicit lui Dumnezeu, ca fiind Cel ce i-a mandatat pe nași să le trezească conștiințele și să-i îndrume pe fini spre cărarea împărăției cerurilor.

A-i cinsti înseamnă a fi într-un gând cu întreaga Biserică. A-i desconsidera înseamnă a uita că suntem trecători, că vom muri, că fiecare faptă a noastră are o consecință și vom da seama pentru ea la judecată.

Cine nu-și cinstește nașii nu prea are credință în Dumnezeu și se gândește mai mult la viața de aici. Un astfel de om bagatelizează relația cu Cel de sus și ajutorul pe care-l poate primi de la El prin Biserică.

În concluzie, Biserica interzice căsătoria între rude duhovnicești, deoarece printr-o eventuală căsătorie, noile raporturi de rudenie generate de căsătorie ar eclipsa raporturile duhovnicești inițiale, trecându-le într-un plan secundar, fără importanța cuvenită. Iar dacă rolul duhovnicească al rudelor spirituale trece într-un plan secundar, atunci s-ar aduce atingere mântuirii, căci rudele spirituale tocmai această menire o au: de a ne ajuta la mântuire.

Duhovnicul, părinții și nașii de cununie și nașii de botez sunt stâlpii pe care ar trebui să ne sprijinim în viață pentru a reuși.

Claudiu Balan / ortodoxiatinerilor.ro

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius-Ionuț Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poenita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>
www.facebook.com/parohiapoenita

